

Efendi

ELISABET RIERA

Efendi
DISTORSIONS
núm. 83

Elisabet Riera

EFENDI

Ed. Males Herbes
2021

Primera edició: setembre 2021

© Elisabet Riera, 2021

Aquesta edició c/o SalmaiaLit, agència literària

© de la il·lustració de la portada, “Punta Sur”, 1981, José Hernández.

VEGAP, Barcelona, 2021

© d'aquesta edició, Editorial Males Herbes S.C.P

Guilleries, 26, 1 - 2

08012 Barcelona

www.editorialmalesherbes.com

ISBN: 978-84-125058-8-7

Producció de l'ePub: booqlab

Disseny i maquetació: Eduard Vila / www.eduvila.com

Correcció: Joana Castells Savall

Sota les sancions establertes per les lleis, queden rigorosament prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment mecànic o electrònic, actual o futur —incloent-hi les fotocòpies i la difusió a través d'internet— i la distribució d'exemplars d'aquesta edició mitjançant lloguer o préstec públics.

Eli, Eli, laba sabactani...

Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat?
Estàs lluny de salvar-me, no t'arriba el meu clam.

Déu meu, crido de dia i no respons;
crido de nit i no trobo repòs.

(Salms 22:1-25 BCI)

Efendi: del turc *Efendi*, 'senyor',
aquest, del grec bizantí ἀφέντης (aphéntēs),
i aquest, del grec αὐθέντης (authéntēs),
'persona amb autoritat', 'autor'.

1.

—Blau —vaig dir—, blau i lluent. Radiant.

L'home va transcriure la meva resposta i va observar el monitor.

—Repeteixi-ho. De quin color ho veu?

Em vaig concentrar perquè el meu to fos més convincent.

—Blau. Blau cel. Blau del tot.

Ell va tornar a mirar el monitor. Vaig sentir un petit corrent al voltant del front, sota l'anella metàl·lica de l'escàner. Vaig trigar un segon a esborrar el pensament. Un segon era un avantatge descomunal per a la màquina.

—I ara?

Havíem passat a la imatge següent.

—Groc. No, daurat.

—Sensacions?

—Escalfor. Confiança. Alegria.

Vaig evitar de mirar-lo. Per uns instants, només se sentia el toc lleu del llapis òptic sobre la pantalla i, de fons, el brunzit dels sistemes de refrigeració de les màquines. Estaven mesurant la meva temperatura corporal. Vaig forçar-me a visualitzar focs, deserts, suor.

—Es troba sol? —va dir ell de sobte.

Era una maniobra protocol·lària.

—Sol? Impossible. Tinc Efendi.

Va fer que sí amb el cap.

—Sistema nutracèutic?

—Pla ++.

—Quan li van autoritzar el ++?

—Fa tres temporades.

—Motius?

—Pics de rendiment.

—Resultat?

—Excel·lent.

—Ho disfruta?

Vaig sentir de nou el petit corrent, aquest cop a la boca de l'estómac i a les genives. No hi havia dubte ara; eren les reminiscències.

—Que si ho troba saborós —va aclarir ell.

—És clar.

—Sense exagerar...

—Suficientment saborós.

—Li diu res aquesta imatge?

Aquest cop, a la pantalla s'hi va projectar no una imatge genèrica, com les anteriors, sinó una de familiar. Era la casa, exactament la mateixa casa. Em vaig espantar.

—No —vaig negar—, no em diu res.

—No l'ha vista mai?

—Mai.

Els llums de la sala es van encendre de cop. El monitor es va apagar i el brunzit dels motors de les màquines es va aturar. L'home va deixar el seu terminal a sobre la taula i es va posar de peu. Se'm va apropar i em va desconnectar el sensor de l'hipotàlem.

—Ja està. Es troba bé?

—Tot bé.

—Correcte, doncs. Ja pot marxar.

Amb cert alleujament, vaig aixecar-me de la llitera.

—El tornarem a citar d'aquí a tres cicles.

Se'm va disparar el pols. El temps habitual entre revisions ordinàries era d'una temporada: dotze cicles.

Mentre sortia per la porta em va envair el cap el paisatge veritable que havia vist durant les projeccions: un cel gris i planer, sense màcula i sense fi, eternament inalterable. I un sol negre com un forat de l'univers que em xuclava cap endins.

2.

Tornava del CIMA cap al meu apartament per les avingudes perfectament diagramades i buides de la Ciutat Blanca. Vaig passar per davant d'alguns edificis de servei comunitari: Ordre, Higiene i Manteniment; Impressió de Matèries Múltiples; Producció Nutracèutica. La Borsa i les seus de les Grans Corporacions quedaven a l'altre extrem de la ciutat, inaccessibles, a bon resguard. Caminava enmig d'un silenci amortit. Només una petita i contínua vibració —un moviment més que no pas un so— trencava la quietud total. Es deia que sota terra hi havia les ruïnes de totes les civilitzacions: catedrals, piràmides, mesquites, arcs de triomf. Per tal de no violentar cap sensibilitat van ser enterrades tot d'una i al mateix temps, de manera correcta i ordenada. Amb aquesta victòria sobre la memòria es va erigir la Ciutat Blanca, despullada de tota creença prèvia. La memòria podia ser un obstacle per al progrés, es va dir. I aquells edificis d'èpoques passades, carregats de visions del món de signe no només diferent sinó sovint oposat, desviaven l'atenció de l'horitzó únic, clar i definit cap al qual ens dirigíem: el benestar universal, l'optimització de cos i pensament, l'eficiència màxima de l'espècie.

No se sabia del cert, però, si l'ínfima i omnipresent vibració procedia d'aquelles masses de matèria antiga soterrades, o si, ben al contrari, es devia a les ones que creuaven l'aire formant una xarxa densa però invisible d'informació que a tota hora ens sobrevolava. Tampoc no ens distreia; ens havíem acostumat a aquell zumzeig, igual que a l'atmosfera d'humitat i temperatura constants en què respiràvem i que només s'obria en comptades ocasions, quan un enorme diafragma ens fitava des del zenit sense que poguéssim veure mai què hi havia a l'altra banda.